

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Lenkou Oulíkovou ve věci

žalobce: **L. Z.**,
bytem X,
zastoupený advokátem JUDr. Janem Luhanem,
sídlem Masarykova 125/50, Lysá nad Labem,

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**,
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha,
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2020, č. j. 391/2020-160-SPR/3,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2020, č. j. 391/2020-160-SPR/3, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 10 800 Kč k rukám JUDr. Jana Luhana, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 3. 1. 2020, č. j. 000699/2020/KUSK-

LPŽPŘ/KLU (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl ve zkráceném přezkumném řízení zrušen příkaz Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav (dále jen „městský úřad“) ze dne 31. 5. 2018, sp. zn. OD-10855/2018-BYDOL (dále jen „příkaz“), kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a byla mu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.

2. Žalobce uvádí, že byl příkazem, který nabyl právní moci dne 14. 6. 2018, uznán vinným z nedbalostního přestupku v dopravě spočívajícího v zavinění malé dopravní nehody v obci Zdiby. Při nehodě způsobené dne 18. 5. 2018 došlo k blíže nespecifikovanému zranění řidičky T. V. (dále jen „poškozená“), která odmítla dát souhlas k vyžádání lékařské zprávy pro policii, a způsobení menší škody na vozidlech – žalobcem řízeném vozidle H., které patří jeho manželce, a na vozidle O. poškozené. Rozhodnutím městského úřadu ze dne 7. 11. 2019, č. j. OD-115445/2019, byl na základě vyrozumění státní zástupkyně zahrnující zprávu o zdravotním stavu poškozené odsuzující příkaz zrušen. Na základě žalobcova odvolání krajský úřad rozhodnutím ze dne 2. 1. 2020, č. j. 156136/2019/KÚSK-LPŽPŘ/KLU, toto rozhodnutí zrušil a vrátil věc k novému projednání. V závěru odůvodnění uvedl, že „z důvodů časové ekonomičnosti“ bude dále sám postupovat v souladu podle § 100 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Rozhodnutí krajského úřadu ze dne 2. 1. 2020, č. j. 156136/2019/KÚSK-LPŽPŘ/KLU, bylo žalobci doručeno dne 9. 1. 2020 do datové schránky jeho zmocněnce. Dne 22. 1. 2020 bylo do datové schránky zmocněnce doručeno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl opětovně příkaz zrušen, a to podle § 100 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.
3. Žalobce namítá, že přezkumné řízení bylo vedeno nezákonně. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno ve zkráceném přezkumném řízení podle § 100 zákona o odpovědnosti za přestupky. Právní úprava v tomto zákoně je ve vztahu speciality k úpravě přezkumného řízení v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Je zde upraven speciální důvod a lhůty pro zahájení přezkumného řízení. Speciální úprava však není komplexní, tudíž musí být splněny i podmínky stanovené správním řádem, zejména, musí být dána důvodná pochybnost, že přezkoumávané rozhodnutí není v souladu s právními předpisy (§ 94 odst. 1 správního řádu). Jelikož krajský úřad přikročil k vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení, a tedy bez dokazování, musela být naplněna i podmínka zakotvená v § 98 správního řádu, tj. že porušení právního předpisu muselo být zjevné ze spisového materiálu. Tato podmínka nebyla dle žalobce splněna. Žalobce poukazuje na to, že ani žalovaný dokazování neprováděl. S odkazem na § 96 odst. 2 správního řádu žalobce uvedl, že zjevnost musela být zřejmá na základě skutkových a právních okolností v době vydání příkazu, nikoli z okolností vyšlých najevo dodatečně. Odsuzující příkaz byl vydán za situace, kdy poškozená zcela svobodně odmítla dát souhlas s vyžádáním zpráv o jejím zdravotním stavu. Jelikož takové odmítnutí právní řád umožňuje, byl postup městského úřadu a odsuzující příkaz zcela v souladu s právem. Z žádného rozhodnutí není zřejmé, kdy a zda vůbec dala poškozená souhlas s vyžádáním zpráv o svém zdravotním stavu a jaké zranění utrpěla a zda a jakou dobu léčení si vyžádalo.
4. Žalobce dále namítá, že nebyla dodržena subjektivní lhůta dle § 100 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky pro zahájení přezkumného řízení. Lékařské zprávy poškozené zaslané státní zástupkyní byly městskému úřadu doručeny dne 27. 5. 2019.

Městský úřad vydal rozhodnutí č. j. OD-115445/2019 dne 7. 11. 2019, žalobci bylo doručeno dne 12. 11. 2019. Městský úřad tak nezahájil přezkumné řízení ve dvouměsíční lhůtě stanovené v § 96 odst. 1 správního řádu, ani tříměsíční lhůtě obsažené v zákoně o odpovědnosti za přestupky. I když lze souhlasit s žalovaným, že rozhodnutí v přezkumném řízení měl vydat krajský úřad, měl městský úřad podnět státní zástupkyně nadřízenému správnímu orgánu postoupit. Lhůta počala plynout ode dne, kdy se správní orgán, který jako první odsuzující příkaz zrušil, o důvodu pro zahájení přezkumného řízení dozvěděl.

5. Žalobce dále nesouhlasí s postupem krajského úřadu, který zrušil rozhodnutí a věc vrátil k novému projednání a hned následujícího dne, aniž byl spis vrácen městskému úřadu, sám vydal prvostupňové rozhodnutí.
6. Na závěr žalobce konstatuje, že celé přezkumné řízení je vedeno snahou vytvořit podmínky, aby mohlo být vedeno proti žalobci trestní stíhání. Vinu za přestupek však uznal, pokutu zaplatil, má se na něj proto hledět jako na bezúhonného. Nikterak nemařil vyšetřování dopravní nehody. Trestní stíhání by mělo být prostředkem *ultima ratio*, zejména s ohledem na účelnost a nezákonnost postupu správních orgánů.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. K namítané nezákonnosti přezkumného řízení uvádí, že ze vztahu subsidiarity úpravy přezkumného řízení ve správnímu řádu k zákonu o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že konstrukce „jestliže je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu“ uvedená v § 98 správního řádu se vztahuje k důvodům pro zahájení přezkumného řízení dle § 94 odst. 1 téhož zákona. V posuzované věci však důvod pro zahájení přezkumného řízení plyne z § 100 zákona o odpovědnosti za přestupky. Dle žalovaného je požadavek pochybnosti o souladu s právními předpisy dle § 98 správního řádu v případě přezkumného řízení z důvodu dle § 100 zákona o odpovědnosti za přestupky zachován. K tomu odkazuje na komentář k § 100 zákona o odpovědnosti za přestupky dostupný v právním systému ASPI (zřejmě myšlena publikace: Bohadlo, David, a kol. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2018), dle něhož je překážka věci rozhodnuté otázkou zákonnosti rozhodnutí, nikoli skutkového stavu, u níž by připadala v úvahu obnova řízení. Důvod „porušení právního předpisu“ z § 98 správního řádu je ve vztahu k přestupkům nahrazen důvodem, že „vyšly najevo skutečnosti odůvodňující posouzení skutku jako trestného činu“. Proto je třeba § 98 správního řádu aplikovat tak, že je-li důvod pro provedení přezkumného řízení zjevný ze správního spisu, tedy, že ze spisového materiálu je zjevné, že vyšly najevo skutečnosti odůvodňující posouzení skutku jako trestného činu, je možné provést zkrácené přezkumné řízení. Podmínka, aby důvod pro zahájení přezkumného řízení vyplýval ze spisového materiálu, byla splněna, jelikož ve spisové dokumentaci je založen návrh státní zástupkyně na zrušení rozhodnutí o přestupku s ohledem na návrh na zahájení trestního řízení. Z návrhu státní zástupkyně vyplývá, že vyšla najevo skutečnost odůvodňující posouzení skutku jako trestného činu. Návrh státní zástupkyně byl dostatečným podkladem pro rozhodnutí v přezkumném řízení a provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné a nevedlo by k jinému výsledku. K námitce, že není zřejmé, zda poškozená dala souhlas s vyžádáním zpráv o zdravotním stavu, žalovaný uvádí, že správní orgánům nenáleží prověřovat postup státní zástupkyně. Jelikož příslušná zdravotnická dokumentace poškozené byla založena do správního spisu vedeného v řízení o přestupku žalobce, je zřejmé, že poškozená souhlas udělila.

8. K namítanému nedodržení lhůt pro zahájení přezkumného řízení žalovaný konstatoval, že tříměsíční subjektivní lhůta k zahájení takového řízení běží ode dne, kdy se správní orgán, který je příslušný k provedení přezkumného řízení, dozví o důvodu pro jeho zahájení. Městský úřad nebyl dle § 95 správního řádu příslušný k provedení přezkumného řízení. Příslušným byl krajský úřad, který se o důvodu pro zrušení odsuzujícího příkazu dozvěděl až poté, co mu městský úřad doručil dne 2. 12. 2019 odvolání žalobce. Pokud krajský úřad vydal prvostupňové rozhodnutí dne 15. 1. 2020, učinil tak v zákonem stanovené lhůtě. Jelikož krajský úřad správně dospěl k závěru, že městský úřad není k vedení přezkumného řízení příslušný, bylo v souladu se zákonem, pokud mu správní spis nepostoupil pouze za účelem, aby mu byl postoupen zpět. Odůvodnění zásadou procesní ekonomie bylo zcela v zákonných mezích.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud o žalobě rozhodl bez jednání, neboť žalovaný s tím souhlasil a žalobce na výzvu soudu nevyjádřil nesouhlas, a má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Nadto byl dán důvod pro postup dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Mezi stranami není sporné, že dne 18. 5. 2018 došlo v ulici Pražská v obci Zdiby k dopravní nehodě, kterou způsobil žalobce. Součástí správního spisu je fotodokumentace, náčrtek z místa nehody, plánek místa nehody a protokol o nehodě, které vyhotovila Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Územní odbor Praha venkov – VÝCHOD (dále jen „policie“). Účastníky dopravní nehody byli žalobce a poškozená jako řidiči osobních automobilů. Z protokolu o dopravní nehodě plyne, že poškozená byla s blíže nespecifikovaným zraněním převezena vozidlem rychlé záchranné služby do Vojenské nemocnice v Praze. Prohlášením ze dne 21. 5. 2018, č. j. KRPS-153923/PŘ-2018-011506, poškozená neudělila souhlas s vydáním lékařské zprávy či s nahlédnutím znalce do její zdravotní dokumentace pro účely správního řízení ve věci přestupku, ke kterému došlo při dopravní nehodě.
11. Policie oznámila městskému úřadu podezření, že žalobce spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu tím, že porušil § 4 písm. a) a § 5 odst. 1 písm. b) téhož zákona. V oznámení bylo mimo jiné uvedeno, že poškozená odmítla udělit souhlas s vydáním lékařské zprávy.
12. Příkazem, který nabyl právní moci dne 14. 6. 2018, byl žalobce uznán vinným z nedbalostního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se dopustil tím, že dne 18. 5. 2018 v 9:40 hodin v obci Zdiby v ulici Pražská v km 0,268 ve směru jízdy na Prahu při řízení motorového vozidla H. reg. zn. X nedodržel dostatečnou bezpečnostní vzdálenost za vozidlem O. reg. zn. X jedoucím před ním, jehož řidička se chtěla zařadit do pravého jízdního pruhu, ve kterém však jela jiná vozidla, proto zpomalila, aby se mohla bezpečně zařadit, a následně došlo ke střetu přední části vozidla H. se zadní

části vozidla O.. Při dopravní nehodě došlo k blíže nespecifikovanému zranění řidičky vozidla O., která však nedala souhlas pro policii s vydáním lékařské zprávy. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o přestupku, protokol o nehodě, plánek dopravní nehody a pořízená fotodokumentace.

13. Dne 26. 4. 2019 zaslala státní zástupkyně okresního státního zastupitelství Praha – východ městskému úřadu žádost o zaslání spisového materiálu a o vyjádření k přípisu zmocněnce poškozené, zejména k tomu, zda městský úřad disponuje lékařskými zprávami poškozené. Kopie spisové dokumentace byla státnímu zastupitelství odeslána dne 6. 5. 2019.
14. Přípisem ze dne 21. 5. 2019, č. j. ZN 130/2019-11, státní zástupkyně zaslala městskému úřadu kopii zdravotnické dokumentace poškozené k posouzení případných podmínek pro zrušení pravomocného rozhodnutí o přestupku. Doplnila, že spisová dokumentace byla zaslána Policii České republiky s pokynem k zahájení úkonů trestního řízení dle § 158 odst. 3 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“) pro podezření ze spáchání přečinu ublížení na zdraví z nedbalosti dle § 148 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“). Zdravotní dokumentace obsahovala zprávy o neurologických vyšetřeních poškozené ze dne 28. 5. 2018, 4. 6. 2018, 12. 7. 2018, MR vyšetření páteře ze dne 28. 5. 2018, EMG vyšetření ze dne 12. 7. 2018, lékařské zprávy ze dne 29. 8. 2018, 5. 9. 2018, 18. 9. 2018, žádanku o vyšetření magnetickou rezonancí ze dne 1. 11. 2018, zprávu o ambulantním vyšetření na neurologickém oddělení ze dne 1. 11. 2018, zdravotní záznamy ze dne 8. 11. 2018, 15. 11. 2018, 29. 11. 2018 a 7. 3. 2019, klinický psychologický nález ze dne 10. 12. 2018, propouštěcí zprávu z hospitalizace poškozené v období od 18. 5. 2018 do 19. 5. 2018 a zprávu z centrálního příjmu ze dne 18. 5. 2018.
15. Rozhodnutím ze dne 7. 11. 2019, č. j. OD-115445/2019, městský úřad ve zkráceném přezkumném řízení s odkazem na § 97 odst. 3 správního řádu zrušil odsuzující příkaz. V odůvodnění uvedl, že ke zrušení přistoupil z důvodu, že státní zástupkyně zaslala dne 21. 5. 2019 vyrozumění ve věci podezřelého žalobce, součástí vyrozumění a podmínek pro zrušení pravomocného rozhodnutí o přestupku byla i kopie zdravotní dokumentace poškozené, přičemž jde o nové skutečnosti ohledně zranění poškozené. Státní zástupkyně městský úřad vyrozuměla, že spisový materiál byl postoupen Policii České republiky s pokynem k zahájení úkonů trestního řízení dle § 158 odst. 3 trestního řádu pro podezření ze spáchání přečinu ublížení na zdraví z nedbalosti dle § 148 odst. 1 trestního zákoníku. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 12. 11. 2019. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání datované dnem 25. 11. 2019. S odkazem na § 98 správního řádu namítal, že nebyly splněny podmínky pro provedení zkráceného přezkumného řízení a nebyla dodržena lhůta pro jeho zahájení.
16. Na základě odvolání žalobce bylo rozhodnutím krajského úřadu ze dne 2. 1. 2020, č. j. 156136/2019-KUSK-LPŽPŘ/KLU, zrušeno rozhodnutí městského úřadu ze dne 7. 11. 2019, č. j. OD-115445/2019, a věc vrácena k novému projednání. V odůvodnění krajský úřad uvedl, že městský úřad neměl postupovat dle § 95 odst. 2 správního řádu, neboť podnět k přezkumnému řízení nedal účastník. Příkaz měl být zrušen postupem dle § 100 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky při splnění lhůt dle § 100 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Konstatoval, že následným krokem bude jím učiněný postup dle § 100 zákona o odpovědnosti za přestupky. Uzavřel, že spisovou dokumentaci nebude v rámci nového projednání zasílat zpět městskému úřadu, ale z důvodu časové ekonomičnosti si ji ponechá k dalšímu postupu. Rozhodnutí bylo doručeno do datové

schránky zmocněnce žalobce dne 9. 1. 2020.

17. Prvostupňovým rozhodnutím krajský úřad rozhodl ve zkráceném řízení dle § 98 správního řádu podle § 100 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky o zrušení příkazu s účinky od právní moci přezkoumávaného příkazu. Uvedl, že jako věcně příslušný orgán dle § 100 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky přezkoumal příkaz na základě státní zástupkyní zaslané kopie zdravotnické dokumentace poškozené spolu s pokynem státní zástupkyně Policii České republiky k zahájení úkonů trestního řízení. Konstatoval, že o důvodu přezkumného řízení se dozvěděl dne 2. 12. 2019, kdy obdržel předmětnou spisovou dokumentaci od městského úřadu. V odůvodnění uvedl, že po přezkoumání příkazu a spisové dokumentace shledal předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, neboť dospěl k závěru, že spisová dokumentace zjevně vykazuje porušení právního předpisu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není třeba vysvětlení účastníků. Byly naplněny předpoklady § 100 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť vyšly najevo nové skutečnosti, které odůvodňují posouzení daného skutku jako trestného činu, když byla státní zástupkyní postoupena kopie spisového materiálu Policie České republiky s pokynem k zahájení úkonů trestního řízení dle § 158 odst. 3 trestního řádu pro podezření ze spáchání přečinu ublížení na zdraví z nedbalosti dle § 148 odst. 1 trestního zákoníku, a to na základě kopie zdravotnické dokumentace poškozené. Uzavřel, že na základě předložené zdravotnické dokumentace a skutečností v ní zanesených vyšly najevo skutečnosti z předložených lékařských zpráv týkajících se zdravotních problémů poškozené, které odůvodňují posouzení skutku jako trestného činu. Rozhodnutí vypravil dne 15. 1. 2020 a doručil do datové schránky zmocněnce žalobce dne 22. 1. 2020.
18. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Namítal, že přezkumné řízení nebylo provedeno v zákonné lhůtě a že nejde o situaci, kdy by porušení právního předpisu bylo zjevné ze spisového materiálu. Namítl, že z rozhodnutí krajského úřadu není zřejmé, v čem má spočívat nezákonnost příkazu. V době vydání postupoval městský úřad v souladu se zákonem, neboť respektoval, že poškozená neudělila souhlas s vyžádáním zprávy o zdravotním stavu. Pokud se snad situace následně zásadně změnila, nemůže to být důvod pro hodnocení příkazu jako nezákonného. Přezkumné řízení bylo v daném případě zahájeno vydáním rozhodnutí městského úřadu a podmínky pro provedení přezkumného řízení krajským úřadem nebyly splněny. Dle žalobce je jeho trestní stíhání nepřipustné, neboť přestupkové řízení skončilo pravomocným rozhodnutím o přestupku a uplynula lhůta pro zahájení přezkumného řízení.
19. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Uvedl, že krajský úřad správně rozhodoval v přezkumném řízení dle speciální úpravy v § 100 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podáním státní zástupkyně vyšly najevo nové skutečnosti, které odůvodňují posouzení skutku, o kterém je pravomocně rozhodnuto jako o přestupku, jako o trestném činu. Lhůta pro zahájení přezkumného řízení počala běžet dnem, kdy se krajský úřad jako příslušný správní orgán dle § 95 správního řádu dozvěděl o důvodech pro zahájení přezkumného řízení, resp. pro vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení. Jelikož se příslušný krajský úřad o důvodu dozvěděl dne 2. 12. 2019, kdy mu bylo spolu s příslušnou spisovou dokumentací doručeno odvolání proti rozhodnutí městského úřadu ze dne 7. 11. 2019, č. j. OD-115445/2019, a prvostupňové rozhodnutí vypravil dne 15. 1. 2020, byla tříměsíční subjektivní lhůta zachována. Uzavřel, že nezákonnost postupu městského úřadu je zjevná z popisu průběhu řízení ve věci. Krajský úřad nepochybil, jestliže nevrátil spisovou dokumentaci městskému

úřadu, neboť podnět k přezkumnému řízení nevzešel od účastníka, a nebyl proto naplněn zákonný předpoklad, aby mohl městský úřad rozhodnout v přezkumném řízení. K námitce, že není zřejmé porušení právního předpisu ze spisového materiálu a ani rozhodnutí krajského úřadu neuvádí, v čem má údajná nezákonnost spočívat, uvedl, že nezákonnost postupu městského úřadu je zjevná z popisu průběhu řízení ve věci a krajský úřad důvody nezákonnosti výslovně uvedl na straně třetí a čtvrté.

Posouzení žalobních bodů

20. Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že nebyla dodržena subjektivní lhůta k zahájení přezkumného řízení dle § 100 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky.
21. Podle § 100 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, vyjdou-li najevo skutečnosti, které odůvodňují posouzení skutku, o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto jako o přestupku, jako trestného činu, zruší příslušný správní orgán rozhodnutí o přestupku v přezkumném řízení. Rozhodnutí o přestupku správní orgán zruší v přezkumném řízení též tehdy, pokud bylo vydáno přesto, že o totožném skutku již pravomocně rozhodl orgán činný v trestním řízení tak, že se nestal, nespáchal jej obviněný, spáchání skutku se nepodařilo obviněnému prokázat nebo že skutek je trestným činem, trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno, trestní stíhání bylo zastaveno na základě schválení narovnání, bylo podmíněně odloženo podání návrhu na potrestání nebo bylo odstoupeno od trestního stíhání mladistvého.
22. Podle § 100 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky se přezkumné řízení podle odstavce 1 se zahájí do 3 měsíců ode dne, kdy se správní orgán dozvěděl o důvodu pro zahájení přezkumného řízení. Podle § 100 odst. 3 nelze přezkumné řízení podle odstavce 1 zahájit po uplynutí 3 let od právní moci rozhodnutí o přestupku. Jde o speciální úpravu ve vztahu k [§ 96](#) odst. 1 správního řádu, který uvádí, že usnesení o zahájení přezkumného řízení lze vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci.
23. Uvedené lhůty platí i v případě, kdy správní orgán rozhoduje ve zkráceném přezkumném řízení. Prvním úkonem správního orgánu při zkráceném přezkumném řízení je vydání rozhodnutí (§ 98 správního řádu). Rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení tak musí být vydáno v tříměsíční subjektivní a tříleté objektivní lhůtě. Judikatura správních soudů považuje za den, kdy se správní orgán dozvěděl o důvodu zahájení přezkumného řízení, den, kdy správní orgán získal poznatky, informace nebo důkazní prostředky, z nichž usoudil, že rozhodnutí mohlo být vydáno v rozporu s právními předpisy (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2015, č. j. 9 As 183/2014-34, či ze dne 28. 5. 2010, č. j. 2 Afs 125/2009-104, č. 2207/2011 Sb. NSS). V praxi se správní orgán dozví o důvodech pro zahájení přezkumného řízení zpravidla z podnětu účastníka řízení nebo orgánu činného v trestním řízení.
24. Soud nesouhlasí s názorem žalobce, že subjektivní tříměsíční lhůta počala plynout ode dne, kdy městský úřad obdržel od státní zástupkyně podnět a zdravotní dokumentaci poškozené. Ustanovení § 95 odst. 1 správního řádu, které se jako subsidiární užije, jelikož zákon o odpovědnosti za přestupky tuto otázku neupravuje, stanoví, že správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, zahájí z moci úřední přezkumné

řízení, jestliže po předběžném posouzení věci dojde k závěru, že lze mít důvodně za to, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Podle odstavce 2, jestliže podnět k přezkumnému řízení dal účastník, může přezkumné řízení provést správní orgán, který přezkoumávané rozhodnutí vydal, pokud plně vyhoví účastníkovi, který podnět uplatnil, a jestliže tím nemůže být způsobena újma žádnému jinému účastníkovi, ledaže s tím všichni, jichž se to týká, vyslovili souhlas. Jinak předá věc k provedení přezkumného řízení nadřízenému správnímu orgánu. Z uvedeného vyplývá, že obecně je k přezkumnému řízení příslušný správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, nestanoví-li zákon jinak. To potvrzuje i systematický výklad, kdy v případě, že má být devolutivní účinek v přezkumném řízení vyloučen, stanoví tak zákon o odpovědnosti za přestupky výslovně (viz § 101 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle něhož podnět k provedení přezkumného řízení podaný po uplynutí lhůty vyřizuje správní orgán, který vydal příkaz na místě). K tomuto závěru dospívá i odborná literatura (viz komentář L. Jemelky k § 100 in Jemelka, L., Vetešník P. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, či komentář D. Bohadla in Bohadlo, David, a kol. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2018). S úvahou, že příslušným k vydání rozhodnutí v přezkumném řízení byl s ohledem k § 178 odst. 1 správního řádu krajský úřad, se ostatně žalobce v žalobě ztotožnil.

25. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 As 89/2015-51, ve vztahu k zahájení přezkumného řízení dovodil, že *„jediná smysluplná „objektivizace“ začátku běhu subjektivní lhůty spočívá v určení okamžiku, kdy se informace zakládající důvod pro zahájení přezkumného řízení dostala do povědomí orgánu oprávněného takové přezkumné řízení zahájit.“* Ten je totiž příslušný vydat usnesení o zahájení přezkumného řízení od prvního okamžiku, kdy se dozví relevantní informace. Zákonodárce svěřil rozhodování v přezkumném řízení nadřízenému správnímu orgánu. Ten může konat až poté, kdy získá vědomost o okolnostech, které odůvodňují provedení přezkumného řízení. Subjektivní lhůta proto začíná plynout, až když se o okolnostech pro zahájení přezkumného řízení dozví nadřízený správní orgán, který má pravomoc k jeho vydání, jímž byl v daném případě krajský úřad (§ 178 odst. 2 správního řádu). Nelze mu vytýkat nedostatek odpovědného aktivního přístupu, který má subjektivní lhůta zajistit, jestliže se informace zakládající důvod pro zahájení přezkumného řízení do jeho dispozice nedostaly dříve. Účastník a jeho právní jistota je pak chráněna existencí objektivní lhůty, která zajišťuje, aby po jejím uplynutí nebylo možné do pravomocného rozhodnutí zasáhnout. I když ve správním spise nejsou obsaženy podklady, ze kterých by plynulo, kdy městský úřad postoupil krajskému úřadu spisovou dokumentaci, z podaného odvolání ze dne 25. 11. 2019, vyrozumění o podaném odvolání adresovaném okresnímu státnímu zastupitelství ze dne 28. 11. 2019 a rozhodnutí krajského úřadu ze dne 2. 1. 2020, č. j. 156136/2019-KUSK-LPŽPŘ/KLU, je zřejmé, že se krajský úřad o podnětu státní zástupkyně a k němu připojené zdravotnické dokumentaci poškozené, o které opřel důvody pro zahájení přezkumného řízení, mohl dozvědět nejdříve dne 25. 11. 2019, nejpozději dne 2. 1. 2020. Lhůta by tedy uplynula nejdříve dne 25. 2. 2020. Protože krajský úřad prvostupňové rozhodnutí vypravil dne 15. 1. 2020 (dne 22. 1. 2020 bylo doručeno zmocněnci žalobce), je zřejmé, že tak učinil v zákonem stanovené subjektivní lhůtě.
26. Soud sice chápe rozhořčení žalobce, že běh lhůty k zahájení přezkumných řízení závisí na tom, do jaké míry budou jednotlivé správní orgány postupovat v mezích zákona, nicméně s ohledem na právní jistotu účastníků řízení zákonodárce stanovil obecnou objektivní

lhůtu tří let od právní moci rozhodnutí o přestupku (v tomto případě příkazu) k zahájení přezkumného řízení. Námitka není důvodná.

27. Poukazuje-li žalobce na rozpornost postupu krajského úřadu, jestliže rozhodnutí městského úřadu ze dne 7. 11. 2019, č. j. OD-115445/2019, zrušil a věc mu vrátil k novému projednání, načež ve věci sám rozhodl prvostupňovým rozhodnutím, soud uvádí, že jestliže městský úřad rozhodl v přezkumném řízení, aniž k tomu byl věcně příslušný, bylo jeho rozhodnutí nicotné pro nedostatek věcné příslušnosti (§ 77 odst. 1 správního řádu). V odvolacím řízení lze rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit postupem podle § 90 odst. 1 písm. a), případně b) správního řádu i z důvodu uvedeného v § 77 odst. 1 téhož zákona (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, čj. 7 As 100/2010-65). Krajský úřad měl k odvolání rozhodnutí zrušit dle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu a vyjádřit to ve výroku rozhodnutí, nicméně rozhodnutí krajského úřadu ze dne 2. 1. 2020, č. j. 156136/2019-KUSK-LPŽPŘ/KLU, není v této věci předmětem soudního přezkumu. Krajský úřad v jeho odůvodnění uvedl, proč se uchýlil ke svému postupu. I když je na prvostupňovém rozhodnutí uvedeno datum vyhotovení dne 3. 1. 2020, bylo vydáno (vypraveno) až dne 15. 1. 2020 [§ 71 odst. 2 písm. a) správního řádu], tj. až poté, kdy bylo rozhodnutí krajského úřadu ze dne 2. 1. 2020, č. j. 156136/2019-KUSK-LPŽPŘ/KLU, doručeno zmocněnci žalobce. Žalobce tedy byl před vydáním prvostupňového rozhodnutí s náhledem krajského úřadu seznámen. Dospěl-li krajský úřad na základě podkladů předložených městským úřadem k závěru, že jsou splněny podmínky pro zrušení příkazu v přezkumném řízení, byl oprávněn tak učinit.
28. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že nebyla splněna podmínka zakotvená v § 98 správního řádu, tedy že porušení právního předpisu musí být zjevné ze spisového materiálu, a to ke dni vydání příkazu, a že z žádného rozhodnutí není zřejmé, kdy a zda dala poškozená souhlas s vyžádáním zpráv o zdravotním stavu, jaké zranění utrpěla a zda a jakou dobu léčení si vyžádalo.
29. Soud musí konstatovat, že věcnému přezkumu těchto žalobních bodů brání nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, přičemž jde o vadu, ke které soud přihlíží i bez námítky (viz např. usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84).
30. Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu posuzující orgán vyšel a jak o něm uvážil. Správní orgán je povinen se řádně vypořádat s námitkami účastníků (§ 68 odst. 3 správního řádu, které se vztahuje i na rozhodnutí v přezkumném řízení). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že „[f]unkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). V rozsudku ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[n]evypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny,

způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Může to však způsobit i nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti.“ Rovněž Ústavní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že požadavek řádného a vyčerpávajícího zdůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci je jednou ze základních podmínek ústavně souladného rozhodnutí (nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, či ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01). Současně platí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Institut nepřezkoumatelnosti nelze vztáhnout na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, či ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018-23).

31. Při přezkumu napadeného rozhodnutí může soud vycházet výlučně z odůvodnění rozhodnutí, které přezkoumává, nedostatky odůvodnění způsobující nepřezkoumatelnost nelze dodatečně zhojit ve vyjádření k žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58, či ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71). Soud nemůže chybějící úvahy za správní orgán dovozovat ani z obsahu správního spisu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53).
32. Žalobce v odvolání namítl, že nebyla splněna podmínka pro provedení zkráceného přezkumného řízení, neboť ze správního spisu není porušení právního předpisu zjevné a ani prvostupňové rozhodnutí neuvádí v čem má údajná nezákonnost spočívat. Na to žalovaný pouze konstatoval, že „*nezákonnost postupu městského úřadu je zjevná již z popisu průběhu řízení ve věci. Zejména však krajský úřad důvody nezákonnosti výslovně uvedl na straně třetí až čtvrté prvostupňového rozhodnutí.*“ Z tohoto odůvodnění není zřejmé, proč považoval žalovaný odvolací námitku za lichou. Není ani patrné, na jakou zjevnou nezákonnost postupu městského úřadu a důvody nezákonnosti výslovně uvedené krajským úřadem poukazoval. V rámci popisu úkonů, které předcházely vydání prvostupňového rozhodnutí, žalovaný poukázal na to, že rozhodnutí vydané městským úřadem ve zkráceném přezkumném řízení bylo zrušeno pro zjevnou nezákonnost, a krajský úřad na celé straně tři a začátku strany čtyři prvostupňového rozhodnutí, na které žalovaný odkázal, podrobně popisoval vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení městským úřadem a jeho následné zrušení. Žalovaný nikterak nevysvětlil, jakou měla mít tato nezákonnost postupu městského úřadu vliv na splnění podmínek pro vydání prvostupňového rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení krajským úřadem. Krajský úřad dále v prvostupňovém rozhodnutí zmínil, že „*spisová dokumentace zjevně vykazuje porušení právního předpisu*“ a jsou splněny i ostatní podmínky pro přezkumné řízení. Z prvostupňového rozhodnutí však není zřejmé, jaká porušení právního předpisu zjevná ze spisové dokumentace míní. Soud nemůže nahrazovat chybějící úvahu správních orgánů a být prvním, kdo bude námitky žalobce věcně posuzovat. Jak již bylo výše uvedeno, uvedené vady nelze zhojit doplněním vypořádání ve vyjádření k žalobě. Pokud snad žalovaný a krajský úřad považovali příkaz za nezákonný s ohledem na subsidiaritu

přestupků ve vztahu k trestným činům (§ 5 zákona o odpovědnosti za přestupky), neboť žalobce byl příkazem uznán vinným ze spáchání přestupku, ačkoli by jeho jednání pojmově naplňovalo znaky trestného činu, pak takovou úvahu ve svých rozhodnutích nevyjádřili. Rovněž se na základě odvolacích námitek žalovaný nezabýval tím, zda byly v dané věci splněny podmínky pro zvláštní postup ve zkráceném přezkumném řízení dle § 98 správního řádu, v němž je vydání rozhodnutí prvním úkonem, tj. zda tato nezákonnost byla zjevná z obsahu spisu, k jakému okamžiku musí být tento požadavek naplněn, a zda nebylo třeba provádět dokazování a umožnit žalobci vyjádřit se k podkladům dle § 36 odst. 3 správního řádu (např. ke zdravotnické dokumentaci poškozené, která se stala součástí správního spisu nejdříve dne 27. 5. 2019, tedy po vydání odsuzujícího příkazu), a zda tedy nebylo třeba provést standardní přezkumné řízení, eventuálně pak, zda případná vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí a zda ji lze odstranit v odvolacím řízení. Speciální úprava přezkumného řízení obsažená v § 100 zákona o odpovědnosti za přestupky se vztahuje jednak k lhůtám, ve kterých je možné přezkumné řízení zahájit, jednak k důvodu, pro který je lze zahájit. Podmínky pro provedení zkráceného přezkumného řízení neupravuje, a je tedy nutné na ně použít § 98 správního řádu. Soud připomíná, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne ze dne 11. 5. 2011, č. j. 1 As 31/2011-72, uvedl, že „zkrácené přezkumné řízení je projevem zásady procesní ekonomie (§ 6 odst. 2 správního řádu) a jeho účelem je odstranit akt přijatý v rozporu s právními předpisy bez zbytečného zatěžování dotčených osob, nikoliv zjednodušit činnost správním orgánům a připravit dotčené osoby o jejich procesní práva. Nad rámec podmínek specifikovaných v § 94 až 96 správního řádu je pro provedení zkráceného přezkumného řízení zapotřebí kumulativně splnit tři další předpoklady: 1) porušení právního předpisu je zjevné ze spisového materiálu, 2) není zapotřebí vysvětlení účastníků a 3) není třeba provádět dokazování. Tyto tři předpoklady jsou rozvedením myšlenky, že ve zkráceném přezkumném řízení nelze doplňovat správní spis: ke zrušení správního rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení tak dojde za důkazní situace, která byla účastníkům správního řízení známa.“ Rovněž odborná literatura zdůrazňuje, že „ve zkráceném přezkumném řízení se dokazování neprovádí (zákon to výslovně vylučuje) a správní orgán rozhoduje i bez vyjádření účastníků řízení, jehož není zapotřebí. Rozhoduje proto na základě původního spisového materiálu a původních podkladů pro rozhodnutí (§ 96 odst. 2 věta první), k nimž se účastníci řízení již vyjadřovali buď v řízení na prvním stupni, nebo v řízení odvolacím.“ (Vedral. J. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: Ivana Hexnerová, Bova Polygon, 2012, k § 98). Obecně platí, že podmínky pro aplikaci výjimečného institutu přezkumného řízení zasahujícího do právní jistoty je nezbytné vykládat restriktivně, přičemž zkrácené přezkumné řízení navíc představuje výjimku z obecného „řádného“ přezkumného řízení, které podstatně více šetří práva účastníků, neboť se před vydáním rozhodnutí mohou vyjádřit mj. k správním orgánem spatřované nezákonnosti pravomocného přezkoumávaného rozhodnutí a k otázce zásahu do práv nabytých v dobré víře a proporcionality. Naproti tomu v případě zkráceného přezkumného řízení jsou účastníci postaveni před hotovou věc, neboť prvním úkonem je až rozhodnutí o změně či zrušení pravomocného přezkoumávaného řízení (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č. j. 2 As 74/2013-45, č. 3166/2015 Sb. NSS). Žalovaný tedy pochybil, jestliže se přezkoumatelným způsobem nezabýval tím, zda byly podmínky § 98 správního řádu v případě rozhodnutí krajského úřadu splněny a zda krajský úřad mohl rozhodnout ve zkráceném přezkumném řízení poté, kdy byl správní spis doplněn o zdravotnickou dokumentaci, ze které dle krajského úřadu vyšly najevo skutečnosti odůvodňující posouzení skutku jako trestného činu (s přihlédnutím

k procesním právům účastníka zaručeným v § 36 odst. 1 až 3 správního řádu, jehož použití je ve zkráceném přezkumném řízení z povahy věci vyloučeno). Dále soud uvádí, že napadené rozhodnutí i ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím je nepřezkoumatelné též v klíčové části, a totiž pokud jde o jasné vymezení skutečností, které dle žalovaného odůvodňují posouzení skutku, o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto jako o přestupku, jako trestného činu. Žalovaný pouze konstatoval, že tyto skutečnosti vyšly najevo podáním státní zástupkyně, jehož obsah popsal. Krajský úřad v prvostupňovém rozhodnutí, které tvoří s napadeným rozhodnutím jeden celek, poukázal na to, že vyšly najevo nové skutečnosti, když kopie spisového materiálu byla státní zástupkyní postoupena Policii České republiky s pokynem k zahájení úkonů dle § 158 odst. 3 trestního řádu pro podezření ze spáchání přečinu ublížení na zdraví z nedbalosti dle § 148 odst. 1 trestního zákoníku, a to na základě kopie zdravotnické dokumentace poškozené. Uvedl, že právě z předložené kopie zdravotnické dokumentace z blíže nespecifikovaných předložených lékařských zpráv týkajících se blíže nespecifikovaných zdravotních problémů poškozené vyšly najevo skutečnosti, které odůvodňují posouzení předmětného skutku jako trestného činu. Z prvostupňového ani z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaké konkrétní skutečnosti ze zdravotnické dokumentace poškozené krajský úřad a žalovaný zjistili a považovali za relevantní pro posouzení skutku jako trestného činu. Odkaz na podnět státní zástupkyně, v němž uvedla, že posílá městskému úřadu kopii zdravotnické dokumentace dodanou zmocněncem poškozené k posouzení případných podmínek pro zrušení pravomocného rozhodnutí o přestupku a že postoupila spisový materiál Policii České republiky s pokynem k zahájení úkonů trestního řízení k objasnění a prověření skutečností důvodně nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin (přečin ublížení na zdraví z nedbalosti dle 148 odst. 1 trestního zákoníku), nelze považovat za dostatečné, jestliže ani z něj se nepodávají konkrétní skutečnosti, které posouzení skutku jako uvedeného přečinu odůvodňují. V tomto směru přitom nejen krajský úřad, ale i státní zástupkyně považovala za podstatnou zdravotnickou dokumentaci, kterou správním orgánům zaslala k posouzení. Krajský úřad však ani stručně neuvedl, jaké skutečnosti odůvodňující posouzení skutku jako přečinu ublížení na zdraví zjistil, a z kterých konkrétních lékařských zpráv, aby bylo jeho rozhodnutí přezkoumatelné, přičemž tento nedostatek nenapravil ani žalovaný. Na tuto vadu žalobce v žalobě též poukázal, když namítal, že ani neví, jaká zranění měla poškozená utrpět a jakou dobu léčení si měla vyžádat. V daném případě by měly skutečnosti vyplývající ze zdravotnické dokumentace odůvodňovat posouzení skutku jako přečinu ublížení na zdraví z nedbalosti. Byť správní orgány nemohou při rozhodování dle § 100 zákona o odpovědnosti za přestupky suplovat trestní soud, který zpravidla rozhoduje o rozsahu ublížení na zdraví na základě znaleckých posudků, a posoudit, zda skutek je trestným činem a zda bude na místě vyvodit trestní odpovědnost, z § 68 odst. 3 správního řádu vyplývá správním orgánům povinnost v odůvodnění uvést důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Tomuto požadavku správní orgány v dané věci nedostály. Soud nemůže jako první za správní orgány na základě obsahu správního spisu chybějící úvahu doplnit, neboť by tím žalobci upřel možnost uplatnit v žalobě obranu proti věcnému posouzení. To platí tím spíše, že dle obsahu správního spisu nebyl v řízení před správními orgány dán žalobci prostor k vyjádření k podkladům rozhodnutí, zejména zdravotní dokumentaci poškozené. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že ve výše

uvedené části je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

33. Pokud žalobce namítá, že jeho případné trestní stíhání by bylo v rozporu se zásadou subsidiarity trestní represe a z ní vyplývajícího principu *ultima rationis* (§ 12 odst. 2 trestního zákoníku), a zdůrazňuje, že vinu uznal, pokutu zaplatil a vyšetřování nemařil, pak soud s ohledem na výše uvedené vady napadeného rozhodnutí pouze obecně připomíná, že pokud skutek vykazuje znaky trestného činu, není chování pachatele po spáchání skutku okolností, která by ve smyslu zásady subsidiarity trestní represe dovolovala rezignovat na povinnost uplatňovat trestní odpovědnost takového pachatele, ale lze ji případně zohlednit při procesním řešení případu, zejména při úvaze o použití § 159a odst. 4 trestního řádu, § 172 odst. 2 písm. c) trestního řádu, některého z odklonů v trestním řízení, případně při úvaze o druhu a výši sankce (viz stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. Tpjn 301/2012). Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty (srov. výše uvedené stanovisko Nejvyššího soudu). V tomto směru žalobce nic konkrétního neuvádí. Soud dodává, že pokud příslušný správní orgán shledá, že najevo vyšlé skutečnosti odůvodňují posouzení skutku, o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto jako o přestupku, jako trestného činu, tedy protiprávního činu, který trestní zákoník označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v tomto zákoně (§ 13 odst. 1 trestního zákoníku), je důvod pro zrušení rozhodnutí o přestupku dle § 100 zákona o odpovědnosti naplněn, přičemž úvaha o společenské škodlivosti činu a případném použití zásady subsidiarity trestní represe jako materiálního korektivu a s tím související otázka, zda je na místě uplatnit vůči pachateli trestní odpovědnost a trestněprávní důsledky, pak bude náležet orgánům činným v trestním řízení.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

34. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost dle 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl naproti tomu plně úspěšný, neboť soud napadené rozhodnutí zrušil. Náleží mu proto náhrada nákladů řízení ve výši 10 800 Kč. Náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč a nákladů na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení a náhrada hotových výdajů. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce žalobce provedl v řízení dva úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení a sepsí žaloby. Odměna za každý z těchto úkonů právní služby činí 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu]. Celková výše odměny tedy je 6 200 Kč. Vedle odměny náleží zástupci

žalobce též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, tedy 600 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit žalobci podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám jeho zástupce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. prosince 2020

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.
soudkyně